

Obdobie zasnúbenia – tešiť sa na manželstvo

Prvý článok zo série o význame ľudskej lásky. „Byť zasnúbená vôbec nebolo také, ako som očakávala. Je to čas učiť sa milovať nesebecky, dať láske konkrétnu podobu a toho druhého človeka na prvé miesto.“

29.03.2017

„Ľudská láska je jedno nádherné dobrodružstvo. Preto vám

***hovorím: milujte sa navzájom,
rozprávajte sa spolu, počúvajte sa,
spoznávajúce jeden druhého,
rešpektujte sa, pretože každý z vás
je pokladom, ktorý patrí tomu
druhému.***

***Nezabúdajte, že Boh je náš Pán a je
s vami, že vás vidí a počuje. Náš
Pán požehná vášmu manželstvu,
rozjasní ho a naplní radosťou. A
bude to láska, ktorá vás dovedie
až do neba.“*** (Svätý Josemaría
Escrivá)

Tento citát sme si vybrali na zadnú stranu svadobného oznámenia. Zhrňa to, čomu ja a môj manžel tak pevne veríme: Boh nám dal seba navzájom, naše manželstvo je pre nás cestou k radosti – a čo je najdôležitejšie, je našou cestou do neba.

Volám sa Tamara. Mám 26 rokov, som zo Sydney a práve si užívam prvé mesiace manželského života.

Uplynuli len tri mesiace odvtedy, čo som prešla uličkou v kostole k úžasnému budúcemu manželovi, zažila som zásadnú zmenu životného štýlu a tak urobila ďalší krok vo svojom povolání k manželstvu. Keby som však nevedela a nenaučila sa určité veci počas prípravy, nemyslím si, že by všetko bolo také krásne.

Nič sa nedá porovnať s tým keď je človek zamilovaný. Čo sa týka vzťahov, ako dosť racionálny a prirodzene vedený človek, som nikomu predtým nedala svoje srdce opravdivo. Ale keď som stretla svojho manžela, vznášala som sa od nadšenia z toho, že som stretla muža, ktorý zdieľa rovnakú vieru a hodnoty, ktorých nikdy nebudem mať dosť, a ktorý ma má rád tak, ako som to predtým nikdy nezažila. Po všetkých peripetiách, keď som bola nezadaná, sa ukázalo, že je možné nájsť niekoho, kto je dobrý a súčasne príťažlivý! On je lepší než čokoľvek,

čo som si priala predtým, je úplným a jasným dôkazom toho, že roky mojej modlitby za skvelého manžela boli vypočuté.

Po desiatich mesiacoch spoločného chodenia sme sa do seba vzájomne zamilovali, takže sme sa na obdobie zasnúbenia pozerali ako na prehlbovanie tejto lásky, spoznávanie nášho povolania k manželstvu a na stavanie základov pre nádherné dielo života. Myslím, že tento prístup bol zlomový, zažili sme veľmi šťastné obdobie napriek náročnej práci, náhlym zvratom a nezdarom, a myslím, že sme sa aj vyhli tomu, čo sa mohlo časom ukázať ako nepríjemnosťami a prípadnému dôvodu na rozchod.

Byť zasnúbená vôbec nebolo niečím podľa mojich predstáv, ako som to očakávala ja. Keďže som vyrastala v kultúre, ktorá romantizuje všetko čo sa týka svadby, nemožno ani

dievčatú so značným rozhľadom vyčítať predstavu o čarovnom prežívaní zasnúbenia, ktoré výhradne spočíva v ochutnávkach toriet, skúške krásnych šiat a vychválených večerí budúcej manželky. Ako sa teda ukázalo, nie je to celkom o tom.

Zistila som, že zasnúbenie od kresťana vyžaduje viac, než len materiálnu organizáciu budúcnosti. Bol to predsa čas na bezprostredné prípravy na manželstvo – naše povolanie, zmysel nášho života! Po manželskom kurze, ktorý trval jeden víkend, sme si uvedomili, že na jednej strane trávime roky života v škole a na univerzite prípravou na kariéru, a pritom príprave na takýto záväzok a záležitosť celého zvyšku života venujeme len dva dni!

Chceli sme, aby naša príprava na manželstvo bola niečím viac, než len plánovaním miest na svadobnej

hostine a aranžovaním kvetinových kytíc. Požiadali sme o hlbšiu duchovnú prípravu kňaza, ktorý nás mal sobášiť. Naším cieľom bolo naplno pochopiť tú úžasnú silu blížiacej sa sviatosti (aj keď sme počúvali veci, ktoré sme už predtým vedeli, bol to správny spôsob zamerania sa na skutočný, a nie povrchný účel nášho svadobného dňa). Hľadali sme radu v dobrých knihách a u dobrých priateľov, každá prekážka bola pre nás tréningom na budúce výzvy manželského života. Manželstvo sme tiež samozrejme zahrnuli do našich modlitieb, pretože nám bolo jasné, že pokiaľ bude Boh uprostred nášho manželstva, tak sa o nás postará.

Keď sa na to spätne pozerám, moja príprava na manželstvo začala už dávno predtým, než som stretla svojho manžela. Začala už doma a to je ideálny prípad tiež pre ostatných. Vidieť jednotu a oddanosť svojich

rodičov a zažiť lásku v rodine (ktorá mala viac súrodencov), bolo tou najlepšou ukážkou toho, čo manželstvo, láska a rodina v skutočnosti sú. Môj manžel zažil v detstve to isté. Hovorí sa, že deti sú najviac v bezpečí vtedy, keď vedia, že sa ich rodičia navzájom milujú. To bolo niečo, čo sme obaja celkom jasne cítili. Aj pri hádkach bežného života sme mali pevnú istotu, že rozvod nepripadá do úvahy, a že sa naši rodičia nikdy nerozídu. Príklad naučí viac než tisíc slov! Môj domov bol miestom, kde som sa naučila ľudským hodnotám, ktoré dúfam, že raz odovzdám svojim deťom. Bolo to miesto, kde som rástla vo viere a charaktere pod vedením svojich rodičov.

Poznávať sa navzájom do hĺbky

Myslím si, že na skutočné spoznanie niekoho je potrebný celý život, a že spolu s manželom budeme zisťovať

nové veci až do smrti. Napriek tomu existuje určitá miera spoznávania, ktorá bola rozhodujúca počas nášho spoločného chodenia a zasnúbenia.

Pri našom treťom rande ma môj manžel požiadal o ruku, aby to bolo oficiálne. Ale ja som mu odpovedala, že mám na neho ešte nejaké otázky. Moja prvá sa týkala katolíckej viery a či má s vierou nejaké problémy. Treba hovoriť priamo, k veci! Ako dvaja priami, otvorení ľudia, sme si spolu všetko prebrali, začali sme otvorenosťou nášho vzťahu k deťom. Riešili sme to hneď v prvých týždňoch a neprežením, keď poviem, aké nádherné bolo zistenie, ako na tom obaja sme! Vidím mnohé dlhodobé vzťahy, v ktorých neboli prediskutované základné otázky, často možno preto, lebo jeden, alebo ten druhý sa ich bojí, bojí sa, aká by prišla odpoveď na tie otázky. Nemyslím si, že je to najlepšia cesta do manželstva – báť sa odpovedí a

len tak dúfať v to najlepšie! Ako mi povedala jedna priateľka pred svadbou, bola si istá svojím mužom, lebo vedela, že keď budú mať deti, a niečo by sa jej stalo, on by ich vychoval rovnako dobre ako ona. Toto je nádherné! Toto však nezistíte, pokiaľ neabsolvujete tie správne rozhovory.

O čom sa má teda diskutovať? Z mojej skúsenosti je zrejmé, že treba hovoriť o mnohých veciach. Hovorili sme o deťoch, začali sme tým, že chceme byť voči deťom otvorení. Mať rozporuplné postoje ohľadne detí môže byť veľmi bolestné a stresujúce v začiatkoch manželstva. Taktiež sme prebrali, ako by sme chceli naše deti vychovávať, aj keď nám bolo jasné, že mnohé z týchto tém sa vynoria aj neskôr a bude ich treba diskutovať podrobnejšie po tom, keď už budeme mať dieťa. Rozprávali sme sa o našich predstavách o domácnosti, o vytúženom životnom štýle, či

budeme mať tradičný prístup k povinnostiam ženy a muža, alebo iný, a čo sa zmení, keď prídu deti, rozprávali sme sa o tom, že jeden z nás bude môcť zostať doma s deťmi. Preberali sme finančné záležitosti, hneď po zásnubách sme už mali „naše peniaze“, ale naše výdavky a návyky sa napriek tomu museli zmeniť, čo sa určite prejavilo aj v našej dnešnej rodinnej situácii. Hovorili sme o svojich rodinách – samozrejme každý už mal blízko k rodine toho druhého, ale pomáhalo nám to pochopiť, ako funguje tá druhá rodina, každá rodina je totiž jedinečná. Tiež sme sa rozprávali o tom, čo konkrétne pre nás manželstvo znamená, veď predsa práve v tomto musíme byť na tej istej vlnovej dĺžke.

Nevyhli sme sa ani téme utrpenia. Možno sa to zdá trochu čudné v takom šťastnom období života. Napriek tomu mi prichádzajú na um

slová svätého Josemaríu Escrivá z knihy *Íst s Kristom*: „***Na druhej strane sú bolesti a protivenstvá...Ale kto si myslí, že všetky tieto ťažkosti znamenajú koniec lásky a radosti, má o manželstve a o ľudskej láske úbohú predstavu. Skôr je to tak, že až keď „zdomácnia“ city, rastie sebadarovanie a neha, a prejaví sa pravá a hlboká láska, silnejšia než smrť.***“ Považujem to za krásne a skutočne pravdivé. Manželské páry, ktoré spoločne prešli všetkými búrkami, sú tie, ktoré majú najsilnejšiu lásku. Koľko len skrytého hrdinstva sa nachádza v tom, keď milujeme niekoho napriek ťažkostiam, aj keď to nie je jednoduché.

Jedna z vecí, ktoré nám skutočne pomohli spoznať toho druhého, bolo spoločné plánovanie svadobného dňa. Zdá sa mi, že keď mnohé páry ponechajú túto prípravu len na

ženícha, alebo len na nevestu, prípadne ich rodiny, ukracujú sa tak o možnosť tréningu v tímovej spolupráci. Počas nášho zasnúbenia sme museli urobiť toľko veľkých rozhodnutí, ktoré ovplyvnili nás, naše rodiny, našich priateľov. Nesmierne veľa sme sa takto naučili, nielen o záujmoch toho druhého, ale tiež o tom, čo ho pri bežnom rozhodovaní ovplyvňovalo. Museli sme sa naučiť lepšie komunikovať a rásť. Ja som napríklad skôr taká uvoľnenejšia a rada som prenechávali hlavné slovo v plánovaní svojmu snúbencovi. Aby sme to však všetko zvládli, museli sme obaja priložiť ruku k dielu. Naozaj som pocítila, že sa zlepšujú moje organizačné schopnosti, pričom on sa učil byť nežnejší pri trpezlivej komunikácii so mnou.

Čistota

„Ak láska zahrňuje manželskú čistotu, je manželský život prejavom správneho konania, muž a žena sa navzájom chápu a cítia, že sú zjednotení. Keď sa však zvrhne božské dobro sexuality, stráca sa dôvernosť a muž a žena si už nemôžu pozrieť do očí.“ (Svätý Josemaría vÍst s Kristom)

Na jednej svadbe pred niekoľkými rokmi povedal kňaz niečo, čo mi navždy utkvelo v pamäti. Povedal, že tie páry, ktoré sa rozhodli žiť čisto, boli schopné sa vzájomne spoznať oveľa lepšie, než väčšina ostatných párov.

Áno, je to pravda. Mnohé páry si predstavujú čistotu ako pravidlá, napríklad: „Nesmiete mať sex.“ Ja a môj manžel sme však čistotu videli ako nádherné potvrdenie našej lásky, skôr teda: „Musíte sa najskôr navzájom poznať a naučiť sa opravdivo milovať toho druhého a z

tohto dôvodu si užívať s tým spojené veci až neskôr.“ Až príliš mnoho párov skočí do sexuálneho vzťahu hneď na začiatku a nechajú sa tak odvieť od samotného poznávania toho druhého. Sex je vrcholným prejavom lásky, ale v našich časoch sa využíva inak. Pri rozhodovaní sa, či chcem s niekým zostať alebo nie, pre fyzické a hormonálne spojenie sa s niekým, ktorého som rozumovo ešte ani neprijal, ako spoločenská aktivita...a to všetko je také ponížujúce.

Štatistiky ukazujú, že ľudia v manželstve majú najlepší milostný život, a niet sa čomu ani čudovať, keď sú v dôvernom vzťahu s osobou, s ktorou sa poznajú, milujú sa bezpodmienečne a prijímajú záväzok zostať s ním v dobrom i zlom. Len pri takomto druhu istoty je vhodný tento intímny vzťah – úplné a celkové odovzdanie seba samého ako ľudskej bytosti.

Toto poznanie nám však z praktického hľadiska nejako neuľahčilo snahu o čistý život počas obdobia zasnúbenia, to mi môžete veriť. Sme stvorení z tela a duše, s rastom v láske potom pochopiteľne tiež prichádza silnejšia túžba po fyzickom spojení, čo sa stalo nepretržitým bojom, ktorí sme museli vybojovať (bolo to podstatne jednoduchšie kvôli tomu, že sme obaja bojovali za tú istú vec). Ved' nám bolo jasné pravé jadro problému – sexuálny vzťah pred manželstvom je podobná vec ako navzájom si klamať, a klamať svojmu snúbencovi nie je tou najlepšou cestou k budovaniu pevného základu. Vzájomne sme sa kvôli tomu veľmi rešpektovali. Manželský úkon znamená totálne sebaodovzdanie a bez sviatosti práve toto chýba. V tomto kontexte sa sex môže ľahko stať využívaním toho druhého, čo má za následok skôr vytváranie odstupu medzi dvomi

ľudmi, než vytúženú jednotu. Žiť čisto je spôsobom, ktorý nás naučil milovať jeden druhého lepšie a nesebecky, chcieť pre druhého to najlepšie, aj keď to bola tá ťažšia cesta. Bol to tiež skvelý tréning na chvíle v manželstve, keď práve sex nebude možný, aby sme si aj napriek tomu dokázali prejaviť lásku bez samotného úkonu.

Na záver

Takže na záver chcem povedať, že doba zasnúbenia je len začiatkom cesty. Je to čas, keď sa ide z kopca i do kopca, keď hľadáme, objavujeme a učíme sa. Povedať „áno“ znamená obrovské šťastie a pokojný pohľad do budúcnosti, pretože som si zvolila toho pravého. Naučiť sa milovať nesebecky, dať láske konkrétnu podobu a dávať druhého na prvé miesto – to je lekcia, ktorá môže trvať celý život. Samozrejme, môže to byť veľmi náročné obdobie, no ak je táto

námaha správne nasmerovaná, aby sme si vďaka nej uvedomovali pravý zmysel nášho svadobného dňa, potom sa obdobie zasnúbenia stáva časom rastu nás oboch ako jednotlivcov, ale aj nás spoločne, ako tímu.

Obdobie zasnúbenia určite neznamenaá nejakú pohodu. Čo nič nestojí, za nič nestojí. Ale je to nádherný, skutočne nádherný čas, ktorý môže obohatiť a posilniť osobný charakter. Rovnako tak môže budovať základy šťastného, naplneného a plodného manželstva. Najdôležitejšie je robiť každý krok cesty spoločne s Bohom a všetko bude na konci dobré.

Tamara El-Rahi

sk-sk/article/obdobie-zasnubenia-tesit-
sa-na-manzelstvo/ (26.03.2025)